

РЕШЕНИЕ

№ 5336

гр. София, 08.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 08.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **193** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Р. Х. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], депозирана чрез адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу решение № 1040-21-640/02.12.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-4723-4/21.06.2019 г. на ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град.
Жалбоподателят излага доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите е постановени в разрез с материалноправните разпоредби на КСО, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. Сочи се, че административният орган неправилно е тълкувал и приложил материалноправните разпоредби на КСО. Като съществено процесуално нарушение в жалбата се сочи неспазването на чл. 26 от АПК за уведомяване на жалбоподателя за образуваното административно производство по служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-18 от 29.12.2005 г. и лишване от правото му на участие в него. Твърди се, че неправилно и в разрез на АПК заличаването на осигурителна информация било на база Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. на министъра на финансите, която противоречала на норматвен акт от по-висока степен – чл. 168 от АПК. Не било ясно въз основа на какъв административен акт, по чие нареждане и отговорност били

заличени данните по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО подадени от НАП на основание Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. Изложени са съображения, че жалбоподателя отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО за предоставяне на обезщетение за безработица. Неправилно административният орган въз основа на нововъзникнали факти е приложил същите за минал период от време, касаещ отпуснатото му обезщетение за безработица. За да се приложи разпоредбата на чл. 54ж от КСО следвало да е налице ново образувано административно производство, каквото в случая не бил образувано. Счита, че е нарушен чл. 102, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК, тъй като не било ясно спазен ли е срока за възобновяване на производството поради неяснота кога е възникнало обстоятелството въз основа на което следва да се направи възобновяването. Излагат се и доводи, че обжалваното разпореждане имал невъзможен предмет, тъй като преди това не било отменено разпореждането за изплащането им. По изложените съображения отправеното до съда искане за прогласяване като нищожни, в условията на алтернативност - за отмяна на оспорения административен акт и потвърдените с него разпореждания.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. Ч., който заявява че поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения и допълнителните такива развити в пледоарията му. В депозирано по делото становище прави възражение относно нарушено право на защита. Счита, че констативния протокол и задължителните предписания, не следвали да бъдат кредитирани в съдебното производство, поради злоупотреба с право от страна на ответника. Претендира разносски съгласно представен списък на разноските.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Подробни доводи относно неоснователността на жалбата е изложило в депозираните по делото писмени бележки. Претендира разносски по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените и приобщени към административната преписка документи, се установява, че със заявление от 24.08.2016 г., жалбоподателят е подал молба с вх. № 214-00-4723 до административния орган за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО. Към заявлението е представена Заповед 043/29.07.2016 г. за прекраляване на трудовото му правоотношение с [фирма], подписан за работодател от С. И..

С разпореждане № 214-00-4723-1 от 30.08.2016 г. на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г. в размер на 14,50лв. дневно.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ-С. град възложена със Заповед ЗР-5-21-00257640 от 28.04.2017 г. на ръководителя на на ТП на НОИ С.-град с оглед подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за безработица, било установено че едноличния собственик и управител на дружеството - С. В. И., е починала на

15.07.2016 г. и в дружеството били извършени проверки от ТД на НАП-С., ИА „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) и проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ от контролен орган на ТП на НОИ-С. град.

С уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#423/10.08.2017 г. на ТД на НАП-С. било установено, че нямало данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г., декларации образец № 1 и образец № 6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, съгласно Заявление вх. № 2214ИО100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика. С последващо писмо от 01.02.2018 г., ТД на НАП - С. е посочил, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК:[ЕИК] няма правопреемник и органите по приходите на НАП са в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029-21-3838#446/04.10.2017 г. на ИА ГИТ се установява, че при извършената проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Така извършеният последващ контрол по разходите на ДОО на [фирма] приключил с издаването на Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г.. В него било установено, че по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015 г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлявало и управлявало от С. В. И., която е починала на 15.07.2016 г.; в ТР нямало данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правопреемство; от страна на [фирма] имало подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекръпяване на дружеството), като всички трудови договори били прекратени; липсвали данни за подадени и вписани от страна на [фирма], годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможност да бъде извършена проверка в [фирма] на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за прекръпяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са брутните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от страна на административният орган било прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ, както и, че не се установявали никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на

осигурените лица.

Предвид резултатът от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи, са приели, че те не са осигурени лица.

Били предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, подадените от дружество [фирма], за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г., в това число и за жалбоподателят.

С разпореждане № 214-00-4723-2 от 06.06.2019 г. длъжностното лице по осигуряването за безработица на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменило влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица.

Било издадено разпореждане № 214-00-4723-3 от 06.06.2019 г. е постановен отказ за отпускане на ПОБ на Р. Т. по подаденото на 24.08.2016 г. заявление, с данни за последно правоотношение с [фирма] и на основание чл. 54ж, ал. 3 и във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО, а с разпореждане № 214-00-4723-4 от 21.06.2019 г. е постановено лицето да възстанови недобросъвестно получено ПОБ за периода от 29.07.2016 г. до 28.01.2017 г. в размер на общо 2324,31 лв., от които 1841,50 лв. главница и 482,81 лв. лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до настоящото разпореждане.

Така издаденото разпореждане на длъжностното лице по осигуряването за безработица № 214-00-4723-4 от 21.06.2019 г., с което на основание чл. 54ж, ал. 3 от КСО във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО е било обжалвано от страна на Р.Т. с жалби вх. № 1012-21-1209 от 19.07.2019 г. въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-640/02.12.2019 г., с което същото е отхвърлено като неоснователно и е потвърдено обжалваното разпореждане на ръководителя на осигуряването за безработица.

По делото освен представените с административната преписка доказателства, са представени и други писмени доказателства от страна на процесуалния представител на ответника, на жалбоподателя и такива представени от трето неучастващо по делото лице, които са приети като такива в провело се на 15.09.2020 г. съдебно заседание. В хода на процеса и с оглед разпределената от съда с определението от 13.01.2020 г. доказателствена тежест между страните по делото от страна на ответника по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК е оспорена истинността на Трудовата книжка издадена на жалбоподателя, в частта и на стр. 12 и стр. 13, където е записана от [фирма], относно нейната автентичност, като в тази и с оглед заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя, че ще се ползва от оспорените документи е открито производството по оспорването им и на основание чл. 192, ал.3 от ГПК е разпределена доказателствената тежест, като съдът е указал, че в тежест на административният орган е да установи истинността ѝ.

С оглед така откритото производство и разпределената доказателствена тежест, от страна на ответника е ангажирана съдебно-графологична експертиза. От заключението на вещото лице, което съдът кредитира, като безпристрастно и като неоспорено от страните по делото, се установява, че подписите положени на

13.07.2016 г. за работодател в графа № 6 и № 9, на лист 13 на Трудова книжка № 2, серия Г, № 6361122, издадена на Р.Т., както и подписът положен за „Работодател“ в Заповед № 43 от 29.07.2016 г. за прекратяване на трудовото правоотношение не са положени от С. В. И..

По делото са събрани и гласни доказателствени средства с разпита на свидетеля П. Ц., при разпита на която са установени обстоятелства във връзка извършената проверка на Р.Т.. Съдът кредитира показанията, като последователни, непротиворечиви и съответстващи на събраните по делото доказателства.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт и потвърдените с него разпореждания, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването им.

Съгласно чл.149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожаемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В случая решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Разпореждане № 214-00-4723-4 от 21.06.2019 г., е издадено от компетентен орган – Г. Г. - главен експерт по осигуряването за безработица, на който с изрична заповед № 1015-21-76/19.02.2019 г. на директора на ТП на НОИ - С. град /на лист 134 от делото/, е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3, във връзка е

чл. 114, ал. 1 от КСО.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт и потвърдените с него разпореждания са издадени на основание конкретна правна норма от КСО.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице.

При това положение съдът намира, че решението на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и потвърдените с него три броя разпореждания не са нищожни, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателката касаят законосъобразността на акта.

Относно материалната заоносъобразност на акта, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и разпореджането издадено от длъжностно лице по безработицата, както се посочи по-горе е издадено от компетентен орган, в рамките на неговата материална компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Административните актове са издадени в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК и същите съдържат фактически и правни основания.

Не са налице твърденията от страна на жалбоподателя доводи за допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила /чл. 26, ал.1 от АПК/ водещи до нарушение на правата на жалбоподателката, тъй като същата не е бил уведомен и не е участвал в производството по извършване на проверка на разходите на ДОО на осигурителя [фирма]. Както правилно е посочил решаващият административен орган и съобразно с константната съдебна практиката на ВАС /така напр. решение № 10036 от 22.07.2020 г. постановено по адм. дела № 14293/2019 г. на ВАС, VI отделение, решение № 3065 от 09.03.2021 г. по адм. дело № 10737/2020 г на ВАС, VI отделение/ производството по установяване на юридическите факти от значение за осигурителното правоотношение между осигурител и НОИ се развива между тези две страни. В това производство няма място за участие на евентуално осигурени лица или с претенции за осигурени от този осигурител. Жалбоподателят или черпещите осигурителни права лица на собствено основание от възникване на осигурително правоотношение следва да установяват и доказват с всички правно допустими способности, юридическите факти от които черпят своите осигурителни права. Проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Контролните органи на НОИ

имат правомощията да извършват проверки на осигурителите във връзка с техните задължения за осигуряване на информация и заплащане на осигурителните вноски, но това не включва участието на други лица, тъй като не е налице пряко и непосредствено засягане на права и законни интереси на други лица извън отношенията осигурител - НОИ. Няма пречка страната, претендираща възникване на осигурително правоотношение в своя полза да доказва съществуването на такова правоотношение в съдебната фаза, в случая, че е била упражнявана трудова дейност в спорния период, което е от значение за правото на отпускане на парично обезщетение за безработица.

С оглед на изложеното, съдът намира, че не се установи по делото да е налице допуснато нарушение на административно производствените правила, поради неуведомяване на жалбоподателя от страна на административният орган за издаване на разпореждането. За последният е налице възможността да установи собствените си права в съдебното производство. Участието като страна в административен процес е свързано и се основава на засягане на права и интереси - чл. 15 АПК и административните актове да засягат непосредствено такива права и интереси чл. 21, ал. 1 АПК.

Наред с това неоснователен е и доводът, че възобновяването на производството по отпускане на паричното обезщетение за безработица е в нарушение на чл. 102, ал. 1 и ал. 2 от КСО във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК.

За да потвърди издаденото разпореждане постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за Р.Т. от [фирма] за периода от 13.07.2016 г. до 28.07.2016 г., директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице по ОБ и е приел за безспорно, че жалбоподателят не е имал качеството „осигурено лице“, не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, поради което изплатеното му обезщетение се явявало недължимо платено.

Прието е, че в случая е налице основание за прилагане на разпоредбата на чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО, съгласно която влязлото в сила разпореждане по ал.1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на парично обезщетение за безработица. Следва да се има предвид, че при заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход длъжностното лице, осъществяващо ръководството по осигуряването за безработица като административен орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства, във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО. Целта на тази разпоредба е да се създаде възможност за въвеждане на съответствие между правата, произтичащи от реалното фактическо положение, и последиците, разпоредени с акта за отпускане, изменение, отказване, спиране, възобновяване на обезщетението за безработица, като единствените изисквания са приложените документи или доказателства да са нови и обуславящи правото или параметрите на обезщетението за безработица. Направената промяна задължава ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка по правото на ПОБ по подаденото от жалбоподателя заявление за отпускането му.

Тези нови документи или доказателства са били открити именно след извършена проверка от ТП на НОИ С. град във връзка със заявление, с което жалбоподателят е сезирал административния орган за отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО. От извършените проверки органът е установил, че за жалбоподателят не е възникнало основание за осигуряване при осигурител [фирма]. Извършените проверки от НАП и ИА „ГИД“ са отразени в Констативен протокол № KB-5-21-00532644/05.03.2019 г. и

писмо с вх. № 1029-21 -3838#423/10.08.2017 г., № 1029-21-3838#481/12.12.2018 г. и № 1029-21-3838#446/04.10.2017 г.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за „осигурено лице“, е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

С оглед резултатите от извършените и подробно изложени в оспорваното решение проверки на осигурителя [фирма] и с оглед установената при същите липса на извършвана дейност от дружеството, респ. трудова дейност от наетите по трудов договор лица – в това число Р.Т., довели до заличаването на данните, подадени по чл.5, ал.4 от КСО, е направен обоснован извод, че жалбоподателят не отговаря на първата императивно изискуема предпоставка за възникване правото на обезщетение, т.к. към момента на настъпване на осигурителния риск няма качеството на осигурено лице.

Наред с това в подкрепа на изложеното следва да се вземе и предвид, че представените от страна на жалбоподателя доказателства за наличието на трудово правоотношение и извършването на трудовата дейност, а именно трудова книжка, с оглед проведеното производство по реда на чл. 193, ал.1 от ГПК и заключението на вещното лице, вписването на данните от страна на [фирма] като неавтентично, не следва да се цени като доказателство по делото.

Във връзка доводите на жалбоподателя за незаконосъобразно заличаване на осигурителните данни, съдът намира, че заличаването на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО е извършено законосъобразно и в съответствие с изискванията на Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /отм. ДВ, бр. 1 от 03.01.2020 г., в сила от 03.01.2020 г./, но приложима в процесния случай. В чл. 3, ал. 13 от Наредбата /отм./ е придвидена възможност на контролните органи на НОИ при неизпълнение в срок на влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО да инициират

такова заличаване чрез служебно подаване на декларация образец № 1 на електронен носител по реда на наредбата, с код „заличаване“.

В случая е налице влязло в сила предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, което не е изпълнено от осигурителя и извършеното от НОИ заличаване на данните е в съответствие с предоставените му по чл. 13, ал. 3 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. правомощия.

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1.имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република България, или пенсия за старост в друга държава и 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4.

В случая по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките по чл.54а, ал.1, т.3 от КСО, а и доказателства в обратна насока не са нагажирани от страна на Р.Т..

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 20.09.2016 г. до 09.10.2016 г. вкл., подадени от [фирма] , ЕИК[ЕИК] и при наличие на нови доказателства, имащи значение за определяне правото на парично обезщетение в случая е приложима хипотеза на чл. 114, ал. 1 от КСО за възстановяване от лицата на недобросъвестно получени суми за осигурителни плащания.

Съгласно нормата на чл. 114, ал.1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл.113. Разпоредбата на чл. 114, ал. 1, изр. 2 от КСО (доп. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) създава специален ускорен ред за удовлетворяване вземанията на държавното обществено осигуряване, произхождащи от недължимо извършени осигурителни плащания на недобросъвестни лица. Длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, е овластено да издава разпореждане, с което събира вземанията на ДОО, чрез способа на прихващането им с вземания, които недобросъвестните лица имат към ДОО. Въведено е изключение от общия ред за принудително изпълнение на разпорежданията, издадени за събиране на неправилно извършени осигурителни разходи, което се осъществява по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Разпоредбата е специална и не подлежи на разширително тълкуване и прилагане по отношение на подлежащите на възстановяване осигурителни плащания, които осигурените лица са получили добросъвестно.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпорежда е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 200 лева и възнаграждение за вещо лице в размер на 400 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. Х. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], депозирана чрез адвокат А. С. Ч., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу решение № 1040-21-640/02.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-4723-4/21.06.2019 г. на ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА Р. Х. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], депозирана чрез адвокат А. С. Ч. да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 600 /шестотин/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: